TOTUȘI, SĂ SPERĂM...!

Startul echipei naționale în preliminariile noului campionat mondial de fotbal, al cărui turneu final va fi în anul 1974 în Republica Federală a Germaniei, n-a început de fel sub bune auspicii. S-ar putea chiar afirma, dacă avem în vedere disproporția de valoare dintre adversari, că acest 1—1 de debut cu Finlanda nu-i departe de acel 0—3 cu Portugalia, primul joc din preliminariile Campionatului Mondial Mexico '70, pierdut la sfîrșitul anului 1968 la Lisabona. Într-adevăr exigența a crescut...

Atunci, situația a fost redresată în finalul preliminariilor grupei și echipa României și-a semnat prezența la Guadalajara. Acum este de așteptat ca internaționalii români să-și ispășească această primă greșeală în întîlnirile viitoare, cu condiția să-și rectifice substanțial din jocul debusolat pe care l-am văzut cu toții la televizoare, această invenție care a devenit într-un fel spaima jucătorilor și antrenorilor. Pentru că meciul de acum patru ani de la Lisabona n-a fost televizat în direct, e greu să știm cum a jucat atunci naționala noastră și cum a fost primit acel 0—3 necruțător. Apelînd la cronica din ziarul „Sportul" aflăm următoarele: „Din capul locului trebuie să spunem că de multă vreme n-am asistat la un joc de o factură atît de modestă, plicticos pe alocuri... După modul cum au acționat în teren, jucătorii noștri au vădit lipsa oricărei orientări și concepții în funcție de modul cum va acționa adversarul... Indiferenței din teren intenționăm însă să-i consacrăm cea mai mare parte a rîndurilor de față. Pentru a nu știu cîta oară sîntem nevoiți să remarcăm lipsa de angajare a fotbaliștilor români, apatia lor în fața momentelor grele din teren, lipsa lor de reacție chiar în condițiile favorabile ale slăbiciunile adversarilor, resemnarea lor timpurie...".

Acest „Parastas", din ziarul de specialitate, ca să repetăm titlul lui Eugen Barbu din revista noastră de azi, nu mai avea darul să scoale pe nimeni din morți și totuși mai tîrziu s-a produs „învierea", calificarea! Este vorba tocmai de o accentuată fluctuație de poziție, angajare, și de exprimare a valorii fotbaliștilor noștri, situată adesea la poli atît de diferiți, încît pur și simplu sperie. Din păcate, asistăm la numeroase capricii ale fotbaliștilor noștri, rezultate nu numai din capriciu pur și simplu, ci din lipsa de perseverență în pregătire, din cauza chiulului la antrenamente, care se desfășoară pasiv, din cauza vieții particulare dezordonate, toate acestea fiind tolerate de un mediu ambiant favorabil unei activități sporadice întîmplătoare. Din acest mediu fac parte cluburile sportive cu echipe de fotbal ale căror conduceri își identifică de multe ori soarta lor cu aceea a rezultatelor de pe teren și de aceea tolerează abateri peste abateri, iar uneori federația de fotbal se vede nevoită tot din cauza rezultatelor să ocrotească pe titularii lotului reprezentativ, ignorînd analize temeinice și sancțiuni exemplare și astfel se pierd jucători valoroși, gen Dumitrache și alții ca el, în trecutul apropiat. Succesele, rezultatele onorabile sau insuccesele se înlănțuiesc, uneori în liniște, alteori cu zgomot, în timp ce de formarea unor internaționali valoroși, crescuți pe o filieră neîntreruptă care să-i ducă în lotul reprezentativ, nu se ocupă nimeni. Ce fel de eșalon secund avem s-a văzut în partida eliminatorie pentru Jocurile Olimpice de la București, cu Danemarca! Și astfel preocupările de tot felul privind fotbalul se consumă în gol, iar problema nr. 1 a fotbalului, PRODUCȚIA DE VEDETE, este lăsată la voia întîmplării!

Din 1967, de la „Zürich încoace" (pentru cine a uitat, 1—7 cu Elveția) s-a spus tot ceea ce se putea spune despre fotbal și căile de redresare. În unele momente s-a realizat cîte ceva, dar golurile au rămas aproape aceleași.

Este neîndoielnic faptul că egalul de la Helsinki a devenit un semnal de alarmă, chiar dacă nu sîntem de acord cu scriitorul Eugen Barbu că acolo am fi „înmormîntat" pe Răducanu și echipa națională și facem acum „parastas" de 7 zile. Desigur că articolul oaspetelui nostru de fiecare număr trebuie interpretat figurativ, în sensul că, după părerea autorului, Răducanu, ca și alții, inclusiv antrenorul, nu mai au ce căuta în echipa națională și accentuăm asupra acestei metafore pentru că se vor găsi mulți care să considere și titlul carnetului și afirmațiile din final, în special, ca atare, ceea ce nu a fost în intenția autorului. „CARNETUL SCRIITORULUI" în revista noastră apare ca un punct de vedere personal al unuia din scriitorii noștri contemporani de prestigiu, care a avut cea mai mare contingență cu fotbalul dintre toți scriitorii care se ocupă și de sport și continuăm cu acest carnet deoarece considerăm că o opinie mai degajată decît a redactorilor noștri, ocupați oră de oră de fotbal, este binevenită chiar dacă se exagerează cu severitatea, cu antipatiile și cu metaforele. Din fondul problemei rămîne întotdeauna suficient pentru a justifica ambalajul caustic.

Totuși, să sperăm în prezența la turneul final al C.M. '74...!

Aurel NEAGU

MECIUL CU FINLANDA A CONFIRMAT

DESCREȘTEREA NIVELULUI DE JOC AL ECHIPEI NOASTRE NAȚIONALE

Pentru a doua oară în acest an, ca să nu mai punem la socoteală și meciul de la Bratislava, din anul precedent, cînd s-a petrecut același lucru, echipa națională a României primește gol în ultimele minute ale unei partide oficiale, irosindu-se astfel — total sau parțial — rodul eforturilor depuse pînă atunci. În primăvară, la Belgrad, golul înscris de Szöke în minutul 88 avea să ducă la eliminarea echipei noastre din campionatul european. Acum, la Helsinki, golul atît de discutat al finlandezilor din minutul 87 a anihilat fragilul avantaj acumulat de reprezentativa României, reducîndu-i la jumătate beneficiul de puncte pe care sperase a-l dobîndi la debutul ei în preliminariile campionatului mondial.

Determinantă, în acest ultim caz, în fixarea rezultatului de egalitate (1—1) a fost, desigur, grava eroare comisă de arbitrul polonez Eksztein, care a validat golul înscris cu mîna de către atacantul finlandez Rissanen. Dar, lăsînd de o parte acest fapt trebuie să recunoaștem că, atît acum, la Helsinki, cît și la Belgrad sau Bratislava, s-a făcut simțită — păcat mai vechi în fotbalul nostru — și **o oarecare lipsă de concentrare, de atenție a jucătorilor din apărarea echipei noastre, chiar o anumită superficialitate a unora dintre ei în finalurile partidelor respective.**

Este limpede că Răducanu putea găsi multe alte rezolvări în situația în care fusese pus decît aceea de a bloca balonul secunde în șir, peste limita admisă de regulament, probabil pentru a nu scăpa prilejul să se distreze și el un pic.

După cum, poate, Rissanen n-ar fi reușit să introducă mingea în plasă nici măcar cu mîna dacă plasamentul apărătorilor noștri la executarea loviturii indirecte s-ar fi făcut corect și careva dintre ei l-ar fi marcat cu atenție pe înaintașul finlandez.

De fapt, **reprezentativa țării noastre a avut suficiente posibilități pentru a obține un avantaj consistent și a fi astfel ferită de emoțiile prin care a trecut în acest final de meci,** cînd inspirata introducere în teren a înaintașilor Flink și Suhonen a dat ofensivei gazdelor aplombul și insistența care-i lipsiseră pînă atunci. Dacă, totuși, echipa României nu a reușit decît destul de tîrziu, în repriza secundă, să obțină acel minim avantaj de un gol, pe care — apoi — în loc să-l consolideze l-a și pierdut, aceasta se datorează mai puțin replicii date de adversari (remarcabilă îndeosebi pe planul pregătirii fizice și al jocului în apărare) și în cea mai mare măsură propriilor slăbiciuni manifestate.

Echipa noastră s-a prezentat — în ansamblul ei — **cu mult sub așteptări, jocul pe care l-a prestat avînd un nivel mediocru, iar sub raport ofensiv chiar submediocru, în ciuda unei dominări teritoriale evidente.** Dacă, exceptînd surprinzătoarea degringoladă din finalul partidei (cînd Nae Ionescu nu mai știa nici măcar unde-i mingea!), compartimentului defensiv nu avem a-i reproșa prea mult — el nefiind, de altfel, nici prea solicitat — insatisfacția noastră provine din evoluția inegală a mijlocașilor și mai ales din lipsa de orizont și de claritate a jocului înaintașilor.

Ca și în alte meciuri anterioare, **mijlocașii s-au dovedit și la Helsinki mai utili în sprijinul apărării, la deposedări și intercepții, dar cu un aport inconsistent în atac.** Ei au greșit mult la pase, la deschideri și doar Radu Nunweiller a încercat uneori să se infiltreze în careul advers, o dată chiar cu maximum de folos, cînd a fructificat centrarea lui Lucescu.

- **DIN NOU, GOL ÎN FINALUL PARTIDEI**
- **ACEEAȘI METEAHNĂ: PLIMBAREA MINGII SPRE LATERAL**
- **A SLĂBIT EXIGENȚA CONDUCERII TEHNICE?**
- **SE IMPUN MĂSURI CORESPUNZĂTOARE**

Linia de atac, din componența căreia au făcut parte jucători de la cluburi diferite, s-a prezentat — în absența mult resimțită a lui Dobrin și Dembrovschi — **sub orice critică, lipsită de omogenitate, de incisivitate, de eficiență.** Înaintașii noștri, ca în multe alte prilejuri, n-au știut să se descurce în fața unei apărări aglomerate și decise, deși în perioadele de pregătire au fost puși deseori să rezolve asemenea situații. Am asistat, astfel, nedumeriți, minute întregi, la o inutilă plimbare laterală a mingii, ca la handbal, în fața zidului apărării finlandeze, fără ca înaintașii noștri să încerce să străpungă acest zid; să se infiltreze printre adversari. N-am putut vedea „un-doi"-uri reușite, n-am remarcat nici o combinație de efect a atacanților noștri. S-a jucat mai mult pe partea dreaptă, unde, alături de **Lucescu — totuși cel mai activ și mai penetrant înaintaș român — s-au înghesuit și Domide și Dumitru și Sătmăreanu.** Neagu s-a găsit, de regulă izolat printre masivii fundași centrali adverși și, aflîndu-se și într-o zi foarte slabă, jucînd neinspirat, indecis, a avut mai mult rol de figurant, ratînd și cea mai mare ocazie de majorare a scorului, care ar fi pecetluit, probabil, victoria echipei noastre. Pe partea stîngă a terenului s-a jucat mult prea puțin, din care cauză și comportarea celor două extreme folosite. Fl. Dumitrescu și Iordănescu, s-a situat departe de așteptări.

N-am înțeles, în această situație, de ce antrenorul Angelo Niculescu nu l-a introdus în joc și pe Anca — pe care l-a „încălzit" inutil minute întregi pe tușă —, cu atît mai mult cu cît schimbările efectuate de antrenorul finlandez Laaksonen se dovedeau salutare.

Evoluția necorespunzătoare a echipei naționale la Helsinki nu poate fi apreciată, din păcate, ca un caz izolat. La fel de slabă a fost comportarea ei și în partida amicală de la Craiova, cu Austria. Ceea ce demonstrează că „11"-le nostru reprezentativ se află în descreștere — ca nivel și forță de joc — față de sezonul de primăvară. Precum și că pregătirea sa pentru sezonul de toamnă — inaugurat prin acel atît de semnificativ rateu al deplasării la Oltenița — nu a fost întocmai corespunzătoare. Constatări la care s-ar mai putea adăuga și altele, cum ar fi aceea că exigența conducerii tehnice a slăbit întrucîtva, după cum se pare că a slăbit și interesul unora dintre mai vechii titulari de a se devota echipei naționale, de a se dărui total în joc pentru succesul ei.

Evident, în fața unei asemenea stări neplăcute de lucruri se impun măsuri corespunzătoare, pe care conducerea federației — după analiza meciului de la Helsinki — nu ne îndoim că va ști să le ia.

Chiar dacă — în perspectiva apropiatului meci cu Albania — aceste măsuri nu pot fi, probabil, mai radicale (în sensul unei largi restructurări a lotului actual) ele trebuie, totuși, să-și dovedească eficiența, să asigure **o creștere a potențialului de joc al echipei noastre naționale,** îndeosebi sub aspect ofensiv, de care se simte cel mai mult nevoia.

C. FIRĂNESCU

CARNETUL SCRIITORULUI — EUGEN BARBU

PARASTAS

O liniște dulce mocnește pe culoarele Federației de fotbal. Toată lumea pare mulțumită după Helsinki. 1—1, ce-i de colea, pe teren străin? Adică tot acolo unde cîștigam la scor cu numai un an în urmă în fața unei formații mai bune ca aceea văzută de noi pe micul ecran (mă refer la formația finlandeză). N-aș vrea deci să tulbur această încîntare, mai ales a antrenorului Angelo Niculescu, care a declarat senin cum îl știm de o viață că jucătorii noștri s-au comportat bine!!! Așa un bine să fie la cine știu eu, dar dacă asta e părerea antrenorului, noi ce ne îndesăm cu critica? Vorba lui Belphegor care are totdeauna eleganța de a nu da în cei căzuți: ce pot eu să mai spun, acum cînd totul s-a încheiat?

Cu toate acestea, hai s-o luăm cu dulceața, nu cu parul și să vedem despre ce e vorba! Mai întîi despre nervii lui Angelo Niculescu. În avionul care aducea echipa noastră în țară, selecționerul cel mai disputat de pe glob de către ziariști și-a permis, cum scrie în „Sportul", să facă aprecieri la adresa celui ce scrisese cronica meciului văzut în capitala Finlandei. Nu știu ce cuvinte s-au folosit, dar de vreme ce a apărut o astfel de știre înseamnă că s-a încălcat o lege nescrisă: cei criticați nu pot să insulte pe ziariștii în cauză pentru bunul motiv că nu există nici o cauză. Firănescu scrisese că meciul a fost mediocru, ei și? Antrenorul Angelo apreciază (din auzite) că de fapt cronicile scrise în jurul memorabilelor sale partide dirijate de pe margine sînt submediocre.

Haida, de...

Păi s-o luăm și de mai în urmă. La Belgrad, alt ziarist, Cristea, pentru că își permisese să critice concepția aceluiași antrenor a fost pur și simplu dat jos din autobuzul în care se călătorea spre aeroport, deși după știința noastră Angelo Niculescu nu e proprietar de autobuze! Nu mai vorbesc despre insultele și mîrîielile scoase pe tot acel drum deloc glorios de întoarcere. Adică, după d-sa, presa asta să nu mai însemne nimic? Să fie, așa, o batjocură? Că am făcut scurtă la mînă de cînd semnalăm cu toții, mici și mari, anomaliile care se petrec în fotbalul nostru și sîntem tratați de Kileri, de scandalagii. De ce? Pentru că spunem adevăruri care nu convin?

Așadar, Angelo s-a supărat. S-a supărat ca văcarul pe sat, pentru că meciul a fost văzut în întregime de o țară întreagă și, să ne ierte, jucătorii noștri arătau ca după o îndelungată convalescență. Din ce pricină, nu știm. Cantonament, cantonament, liniște, liniște, antrenamente slavă Domnului, numai cu echipe de mîna a 7-a. Și-atunci? Finlandezii, să dai să fugi, băieți inimoși, dar ce folos, se aflau în materie de fotbal cu Abecedarul partea I pe masă... Echipa nu s-ar spune că nu a fost judicios alcătuită. Ca totdeauna, și aici, repet, Angelo ascultă de sugestiile presei, a folosit pe Neagu, cel percutant, cel nu știu cum, dar care a jucat ca un începător. Se mai întîmplă! Cei trei absenți au contribuit și ei poate la slăbirea moralului celorlalți, las-că Dumitru (dacă-l judecăm și după meciul cu **Rapid**, de simbătă) nu mai e deloc Dumitru, ceea ce trebuie să ne pună pe gînduri. Care a fost deci vina lui Angelo? Eu cred ca echipa noastră națională nu joacă după nici o idee! Ea se comportă întîmplător, după pofta de joc a componenților săi, după **zilele** pe care aceștia le au sau mai bine zis nu le au. Asta-i tot. Pase laterale (consecințe ale manierei temporizării), joc înghesuit, lipsa în apărare a unui fundaș central care să-l înlocuiască pe Lupescu, ca să nu mai vorbim despre Răducanu, care odată pentru totdeauna ne-a convins că poate avea o formă de zile mari uneori, dar este un etern actor care ne scoate din sărite. Gafa lui de a se culca pe minge, ne-a costat poate calificarea în campionatul mondial. În Japonia, Rică ar fi trebuit să-și facă hara-kiri după o asemenea prostie, dar cum îl știm, portarul **tricolorilor** va spune repede un banc și cu asta îl vom vedea iar în poartă! Sper că azi, la 7 zile de la dispariția sa pe veci din națională, aceste rînduri îi vor ține loc de parastas. Să-i fie odihna ușoară...

P.S. Am văzut cele patru **bucureștene** în meciurile dintre ele. Aceeași impresie de mediocritate supărătoare. Uluitoare înfrîngerea lui **Dinamo**, la scor, de către **Sportul studențesc** care nu avea deloc alura unei echipe mari. Ce ne facem?